

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

За наукові КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 14 (673). Понеділок, 1 травня 1961 р. Ціна 2 коп.

СВЯТО ЮНОСТІ

Першотравень! Свято весни, юності, радості! Свято творчої праці і великих успіхів! З яким нетерпінням, перегортаючи листки календаря, відраховували ми дні, які залишилися до цієї щасливої дати!

Цей день в році — традиційна віха на нашому шляху вперед, момент підведення підсумків і огляд ще не пройдених рубежів.

Першотравень! Символ солідарності робітників всіх країн, символ боротьби народів за мир, демократію і соціалізм.

Першотравень! — Це крила в творінні, в любові і в дружбі. З кожним Першотравнем наша країна стає все сильнішою і кращою, радянська людина — в духовному і матеріальному відношенні багатішою і благороднішою, в науково-технічному відношенні все сильнішою і сильнішою.

Квітень 1961 р. підняв нас ще вище по вертикалі досконалості. Безсмертний політ космічного корабля «Восток» з людиною на борту навколо земної кулі показав усьому світу невичерпні можливості радянського ладу і радянського народу. Юрій Гагарін вписав першу золоту сторінку в книгу, яка розповідає про завоювання космосу людиною. Образно і хороше сказав про подвиги радянської людини видатний український письменник Любомир Дмитерко:

«Могутність бога здобува людина,
Й залежним стало небо від землі».

Першотравень для нас, студентів і викладачів університету, є тим рубежем, коли ми підсумовуємо зроблене нами за останній семестр, за рік і наполегливо готуємось до наступної заліково-екзаменаційної сесії.

Цьогорічний Першотравень колектив університету зустрічає новими успіхами в навчанні та науковій роботі. В університеті збільшилась кількість факультетів, науково-дослідних лабораторій. Наші вчені творчо розробляють важливі науково-теоретичні проблеми, активно допомагають вирішувати практичні теми повсякденного життя. 9 працівників нашого університету стали кандидатами наук, двоє успішно захистили докторські дисертації.

Із року в рік міцніють наші сили, зростають успіхи.

І в цей знаменний день хочеться на повні груди і від всього серця сказати:

Поздоровляємо вас, дорогі товариші, з великим міжнародним святом — Першотравнем! Бажаємо вам щастя, здоров'я, великих успіхів в роботі і особистому житті!

Хай живе Першотравень!

Хай живе КПРС, яка впевнено веде радянський народ до перемоги комунізму!

Хай живе мир в усьому світі!

Телеграма

Дирекція, партійна, профспілкова і комсомольська організації, професорсько-викладацький склад і співробітники Куйбишевського індустріального інституту ім. В. В. Куйбишева гаряче вітають ваш колектив з наступаючим Міжнародним днем Першого травня.

Щиро бажаємо доброго здоров'я і найкращих успіхів в вашій трудовій діяльності на благо любимої Батьківщини.

Директор інституту
(В. С. КОЗЛОВ).

Секретар партійної організації інституту (А. П. ЯКУШЕВ).

Голова місцевого комітету інституту (В. П. ЗОТОВ).

Секретар комітету ВЛКСМУ інституту (Н. А. МІШУКІН).

Голова профкому інституту (В. А. СИЛАЄВ).

Телеграми

СРСР,
МІСТО ОДЕСА,

Ректору Одеського державного університету

Вельмишановний товаришу ректор!

З приводу Дня міжнародної солідарності трудящих 1 Травня, дозвольте мені від імені професорсько-викладацького складу і колективу студентів Яського університету ім. Ал. І. Кузи принести Вам і в вашій особі вельми колективу Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова гарячі поздоровлення і побажання нових і великих успіхів в науковій і виховній роботі.

Ректор професор І. КРЯНГЕ.

ОДЕСА, вул. Щепкіна, 12,
ректорат, ректору ОДУ
професору О. І. Юрженкові.

— Поздоровляємо Вас і через Вас професорсько-викладацький колектив університету, всіх студентів з святом 1-го Травня. Бажаємо вам великих успіхів в роботі, навчанні.

Китайські студенти.

Мал. М. Пасісниченка.

ПРО ХОРОШІ СПРАВИ, ПРО ЛЮДЕЙ ХОРОШИХ...

ШЕФИ І ПІДШЕФНІ

Знайомимось ближче

Коли ця бригада утворювалась, її керівником став Володимир Ульяновський. З кількох чоловік вишов міцний колектив — вони виборили звання бригади комуністичної праці. І тоді В. Ульяновський перейшов до відстаючої бригади.

Про все це розповів на розширеній політгодині студентів геофаку бригадир Георгій Тищенко. Він та його товариш по заводу «Большевик» прийшли в гості до своїх шефів — студентів. Відбулась по-справжньому щира, жвава розмова.

«Підшефні» — дуже цікаві люди, які самі можуть розповісти багато і в той же час хочуть послухати про життя студентів. Володимир Ульяновський дуже зацікавився учбовим процесом і розпитував про педагогічну практику. І, відчувачи інтерес співрозмовників до себе, студенти вже не соромились питати друзів про виробництво. Як краще пізнати виробництво? — Відповідь шефів проста: приходьте на завод, в цехи, дивіться, розмовляйте з людьми.

І раніше багато географів брало участь в спортивних зустрічах з робітниками, їздили на завод з концертами, а після цієї політгодини, очевидно, всім студентам захочеться частіше бувати в своїх підшефних, побачити, як живуть і працюють ці прості, хороші люди.

А. НИКОЛАЄНКО.

Допомагаємо один одному

Наш факультет шефствує над автодорожнім технікумом. Шефствує — власне, не те слово. І студенти технікуму і ми по-товаришески допомагаємо один одному.

У наших нових друзів не все було гаразд з комсомольською роботою. Ми вирішили допомогти їм. Студент III курсу Олег Яковлев побував у них на засіданнях бюро, на курсових зборах. Активісти з технікуму приходили до нас на засідання бюро, навчалися, як вести документацію. Це допомогло їм. Комсомольська робота покращилась.

Недавно ми організували спільну побутову комісію, яка б перевірила чистоту кімнат в гуртожитках. І що ж виявилось?

У хлопців автодорожного технікуму в кімнатах завжди чисто, затишно, а у наших... довелось червоніти за них.

Ну що ж, треба повчитись у «підшефних». Але якщо у них погані справи з спортивною роботою, ми з охотою допоможемо, організуємо спільні гуртки, змагання.

Ми вирішили обмінятися з ними лекціями. Наші Вадим Плоткін прочитав в технікумі лекцію «Одеса — в назвах вулиць і площ». Готують цікаву лекцію і вони. Друзі з технікуму запросили нас на першотравневий вечір. А ми готуємося до спільного вечора відпочинку.

В наступному учбовому році ми поширимо наші товариські зв'язки.

Л. МЕЛЬНИК, студентка I курсу фізичного факультету.

Мені подобається

На тебе спрямовані 20 пар гострих, зацікавлених очей, — вони чекають чогось незвичайного, а ти... ти не знаєш куди подіти руки, як почати розмову. Пересилюєш хвилювання і починаєш: «Діти, я буду у вас піонервожатою. Так сталося моє знайомство з семикласниками 47-ї одеської школи.

Проїшло небагато часу, я встигла звикнути до них. Після лекцій приходжу в клас, разом ходимо збирати металолом, на екскурсії, в кіно. Недавно у нас відбувся збір загону на тему: «Усна народна

творчість». Піонери Люда Криштоф, Вітя Чумаченко читали російські білини, пісні, казки. З «народної» перейшли на власну творчість. Сергій Панич прочитав вірші про В. І. Леніна, про космічний політ. Збір всім дуже сподобався. Скоро почнеться сесія, і я не зможу часто бувати у своїх семикласників. Але в наступному році я знову буду працювати з ними.

С. ГУБЕРМАН, студентка I курсу мехмату.

З комсомольським привітом!

Робітники нашої фабрики давно хотіли організувати підготовчі курси. За допомогою ми звернулися до наших шефів — студентів Одеського державного університету. І скоро у нас почались заняття.

За час існування підготовчих курсів ми багато дечому навчилися. В цьому велика заслуга наших шефів. Навіть тоді, коли на заняття приходять мало слухачів або вони спізнюються (адже робота у нас змінна), студенти чекають на нас і заняття обов'язково відбуваються. За це ми дуже вдячні нашим викладачам.

В день Першого травня ми від усієї душі, щиро вітаємо Петра Мотковського, Аллу Рашевську, Олександра Тімановського, Валю Нестерову, Галину Тімановську з святом і бажаємо їм великих успіхів у навчанні.

Міра БАГАЄВА, Зоя КОРНЄВА, Аркадій ЮЦКЕР, Олександр ГРІНБЕРГ, Валентина КОЗИНЕЦЬ, Олександра КОРНЄВА — робітники суконної фабрики.

Раді за товариша

Мова піде про події недавні: 10 квітня на засіданні Вченої ради геологічного факультету Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка Іван Якович Яцко захищав докторську дисертацію. Мабуть, не варто говорити про деталі захисту, про виступи опонентів — все це залишилось позаду. Позаду — захист, довгі роки кропіткої, напруженої праці. Ще в студентські роки студент-біолог Іван Якович захопився геологією.

А з 1926 р. навчався в аспірантурі при кафедрі геології під керівництвом професора О. К. Алексєєва. Після закінчення аспірантури І. Я. Яцко вів викладацьку і науково-дослідницьку роботу в університеті.

Що ж сказати про саму дисертацію? Виключно цікаві геологічні з'юмки. 17 друкованих робіт по темі дисертації, 24 позитивних відгуки (серед них відгуки академіка Д. В. Налівкіна, академіка Л. Ш.

Давіташвілі, професора А. Г. Еберзіна і інших відомих вчених).

Захист пройшов з успіхом. Рішення ради одностайне: «Присвоїти І. Я. Яцкові вчену ступінь доктора геолого-мінералогічних наук. Просити ВАК затвердити це рішення».

В цьому році особливо радісна весна у І. Я. Яцка. А ми, його товариші по роботі, у веселе свято Першотравня гаряче вітаємо дорогого Івана Яковича і бажаємо йому нових творчих успіхів.

С. БЕЛОЗОРОВ.

ПОЗДОРОВЛЯЄМО!

Викладачі і студенти фізичного факультету люблять і поважають Георгія Леонтійовича Міхневича. Це не лише прекрасний педагог, який озброїв знаннями з фізики не одну тисячу студентів, але і вчений, ім'я якого відоме далеко за межами Одеського університету.

28-го березня цього року було

підведено підсумок багаторічної наукової діяльності Г. Л. Міхневича: він блискуче захистив докторську дисертацію.

Поздоровляючи дорогого Георгія Леонтійовича, ми, його колеги, хочемо побажати йому здоров'я і довгих років плідотворної роботи.

Д. І. ПОЛІЩУК.

МЕТА ЖИТТЯ

Про себе розповідати важко. Мабуть, краще проглянути ВЖЖ. Що таке ВЖЖ? Так це ж — «Вахтовий журнал життя». В нім — все: сумніви, тривога, радість — те, що не можна розповісти. Ведеться він давно, ще з восьмого класу.

Неякно стоять у пам'яті перші роки війни. Звільнене від німців село. Дитяча розвага, що ледь не коштувала життя. Передмістя. Снаряд, що розірвався. До пам'яті прийшов вже вдома. Побачив заплакане обличчя матері, наляканий братика. Два роки в ліжку. Була здість на німецьких фашистів.

Коли до п'ятого класу увійшов учитель німецької мови Іван Петрович Гонтар, Кім відмовився відвідувати його уроки. Зненавидів Івана Петровича за те, що він викладав «фашистську мову».

І ось у восьмому класі:

«Сьогодні розмовляли з Іваном Петровичем німецькою мовою. Смішно, як я міг не любити цю мову. За що ненавидів Івана Петровича, адже, якби не він...»

Проїшло два роки. Кім Косиченко разом зі своїми товаришами одержав атестат зрілості. Хороші оцінки: четвірки, п'ятірки. Сама цінна з них — німецька мова — 5.

Повістка до армії переплутала всі плани. Але Кім не залишив своєї мрії: «Обов'язково стану учителем, таким, як Іван Петрович».

«Здається, придумав! Буду записувати на пащі цигарок кожного ранку по чотири слова і переклад. Скільки доводиться за день виймати з кишені цигарки? Ми моволі глянеш на пачку... а там слова. Запам'ятаються».

«Потоваришував з естонцем. Щасливий, він вільно володіє німецькою мовою. Обіцяв допомогти у вільний час». Їх часто можна було побачити разом над словником чи зошитом. Товариші знали: Кім досягне мети. Наполегливий!

«Збулося! Я — студент! Іду по вулицях Одеси. Вперше в інститут, на лекції. Почуваю себе трохи збентежено — всі мої однокурсники на 4—5 років молодші...»

«Труднощі не лише у вірній вимові, але і в умінні вести конспект. Нічого не встигаю. Чи звик-

ну коли-небудь швидко писати? Товариші ніколи не чули від нього нарікань. Вони бачили, як уперто працював, не втрачав ні хвилини, робив набагато більше, ніж вимагала програма.

На третьому курсі все частіше чулося: «Косиченко краще всіх написав контрольну роботу». «У Кіма п'ятірка за переклад».

Скільки безсонних ночей, напруженої роботи сховано за цими словами похвали. Скоро Кім Косиченко став одним із кращих студентів факультету.

«І ось п'ятий курс. Ще небагато — і я залишу стіни університету. Жаль розлучатися з викладачами, друзями. Але гіркота розлуки заглушається радістю, незабаром я буду навчати школярів німецькій мові. Буду вчити їх наполегливості, старанності. Без цього мовою не оволодієш. На власному досвіді переконався».

Прочитано останню сторінку «Журналу життя». Ми сидимо з Кімом в затишній кімнаті гуртожитку. Дивлюсь на нього і згадую, як тепло говорили про нього товариші по навчанню.

Не хочу довго затримувати Кіма і залишаю кімнату. Згадую, що годі зовсім не хотілось припинити цікаву розмову. Зараз же хочеться щиро поговорити Кіма Косиченка з першотравневим святом. Крім того, хочеться розповісти нашим читачам про цю справжню, хорошу людину.

А. ПЕРЕЙМЕР.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Група студентів IV курсу механіко-математичного факультету їхала на практику. В дорозі зустріли людину, якій треба було допомогти. І допомогли: вислали маленькому хлопчикові, який залишився без мами, посилку. Зробили звичайну добру справу. Редакції газети було дуже приємно за наших студентів — скромних і людських. Вони не захотіли, щоб на сторінках газети називали їх прізвища. Ми виконуємо їх волю. Але ми виконуємо і прохання пенсіонера Й. Д. Присяжного, вміщуючи його лист.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Не маючи іншого способу віддячити добрим людям, я, мешканець с. Бачмановки, Котовського району, Одеської області, прошу Вас передати велике спасибі студентам університету за увагу до нашого внука Вовика. Він щасливий і дуже зрадів, коли побачив іграшки, що йому прислали. Спасибі усім студентам, які живуть у 90-й кімнаті гуртожитку, і їх товаришам по навчанню. Я, Вовик і його бабуся Ганна Петрівна ще раз дякуємо і бажаємо їм великих успіхів та щастя.

КОЛИ АПЛОДУЮТЬ ВСІ

Коли наша самодіяльність готувалася до поїздки в Кишинів, на засіданні редакції вирішувалось питання: кого послати своїм спеціальним кореспондентом. Кандидатур було запропоновано багато, але зрештою вирішили не посилати нікого. Адже в Кишинів їхало (в основному як учасники концерту) сім членів редакції на чолі з редактором. Але, як говорить приказка, у семи няньок дитина без ока. Літопис нашої поїздки залишився ненаписаним.

ки що такого немає. Поки що...
О 19-й годині репетиції закінчуються, а через годину... Вечір дружби відкривають ректори Віктор Сергійович Чепурнов і Олександр Іванович Юрженко. Теплі промови, оплески, і глядачі беруть в руки програми концерту.

ПЕРШЕ ВІДДІЛЕННЯ

У нашого хору — новий репертуар... А втім, ми ж відмовились від хронології як самоціль, а хор виступав першим. Але в такому

кладачі! І так самовіддано співають». Як видно, в КДУ художня самодіяльність недосить популярна серед професорсько-викладацького складу.

Концерт продовжувався вже дві години, але час пробіг непомітно. А як почувають себе інші глядачі? В другому ряду кілька стомлених облич, в третьому... Зачекайте. Таке ж одесити! Ну, звичайно, це члени нашої делегації. Багато з них втомлені дорогою, і їм концерт здається дещо затяжним. Дивимось даліше.

Четвертий, десятий ряд, балкон... Тут не втомилась, тут слухають і енергійно аплодують. Це не просто ввічливість господарів, глядачі — захоплені. Але ось Поліна Постолюк об'являє антракт. Зустрінемося через 20 хвилин.

В АНТРАКТІ

Глядачі виходять збуджені. Байдуких облич майже не видно. Що вони кажуть? Не чекали таких хороших танців? А ще що? А втім, попереду ще друге відділення і нові враження.

За кулісами кипить робота. Ідуть останні бандуристи, і їх місце займає естрадний оркестр. Їм тяжче за інших: все друге відділення лежить на їх плечах. Але кому важче всіх? Звичайно, членам правління студклубу. Петро Кліщевський, Сергій Бортиков, Ніна Ніколенко, Ася Швець, Алла Любченко, Оксана Гриньова — їм довелось ґрунтовно попрацювати за всіх. Голова правління студклубу Наум Лейдерман витирає з обличчя десятий піт; він хвилюється за всіх і ще трохи за себе самого; адже ж і він бере участь у другому відділенні. А ось зазвучала весела мелодія з кінофільму «Весна» — Пора починати

ДРУГЕ ВІДДІЛЕННЯ

Почнемо з кінця. Вокальний октет у супроводі оркестру виконує прощальну пісню. Аплодисменти, завіса закривається; глядачі аплодують гостям, «артистам» — глядачам. Але ось завіса опускається останній раз, і ми епішимо злитися з натовпом глядачів, щоб почути їх думки про концерт. Ось цих хлопців ми пам'ятаємо, вони виступали у нас в Одесі. Зараз вони небагатослівні: «Добре».

«Добре» вимовляється ревниво, з відтінком суму, і це значить, що ми не розчарували господарів. У більшості глядачів піднесений настрій — фіксуємо: сподобалось! Кричливіше всіх настроєні ми самі. Ірі Самофаловій важко було співати три пісні після баскетбольної гри. І сам оркестр деякі речі виконав не дуже вдало. Значить, невдало? Але сміх і гарячі аплодисменти залу? Чи ми невірні зрозуміли?

Після концерту кишинівські

танцюри Марк Мазус і Ася Оганян розшукали наших «мексиканців» А. Коренцвіта, А. Листопада, Е. Разинського та Г. Травкіну, і тут же попросили показати їм рухи танцю. Але наші танцюристи втомилася: вони ж танцювали «на біс» — прийшлося відкласти навчання на другий день. Молдавські танцюри поздоровили наших з успіхом.

Дещо окремо стоять музиканти з естрадного оркестру КДУ, обмірковують концерт. Їх цікавить тільки наш естрадний, решти вони не помітили. Що стосується оркестру, вони чекали кращого: «Мало міди! Мало темпових речей! Правда, партії розписані в окремих речах прекрасно! І солісти кращі за наших!» Можливо, вони і мають рацію, але, чесне слово, жаль, що вони не помітили нічого більше. Думки — різні. І настрої

Л. Горбенко та Е. Шевцова співають «Пісню про Тбілісі».

у музикантів і учасників інтермедій помітно падає. Але згадаємо, як проходило друге відділення: тоді ми відчували себе чудово. Причина — веселий сміх і аплодисменти глядачів. Видно, деякі скептики скинули маску байдужості лише на час концерту, а потім знову одягли її. Але ми — «хитрі». Ми бачили їх обличчя зі сцени — обличчя веселі, усміхнені.

ЕКСКУРСІЯ

На другий день одесити були запрошені оглянути Дубоссарську гідроелектростанцію. Гості їхали комфортабельними автобусами по прекрасному шосе. Навколо розлягалися чудові й мальовничі краєвиди квітучої Молдавії.

Кишинівські колеги пишуться цією станцією не тільки тому, що вона є наймогутнішою в їхній республіці. Багато сил і праці вклали в її будівництво науковці й сту-

денти дружнього нам університету.

Ректор КДУ Віктор Сергійович Чепурнов, секретар партійної організації Валентин Васильович Віріу, проректор по учебній роботі Іван Павлович Ракул та інші з захопленням розповідають про будівництво станції, про те, як на базі її проходить практика студентів.

Віктор Сергійович, який за фахом є іхтіологом, говорить про ті перспективи, які існують для заселення рибою Дубоссарського водоймища.

Сама станція справила на всіх приємне враження своєю чіткою архітектурою, стрункими формами греблі, чистотою і величиною турбінного залу.

Станція стала нам ще ріднішою, коли ми довідалися про те, що саме вона надає електроенергію та світло Біляївському та Овідіопольському районам рідної Одещини.

З піснями поверталися артисти-екскурсанти до Кишинева.

А ввечері знову концерт...

ДОДОМУ!

На цей раз програму концерту дуже скорочено. Ми вимушені були це зробити, бо в той же вечір від'їжджали додому. І хоча не всі артисти були в своїй кращій «формі», концерт для молоді міста Кишинева пройшов з успіхом.

Знову промови, знову квіти, і ми вже на вокзалі. І у вагонах згадується все: і концерти, і реакції залу, і відгуки друзів.

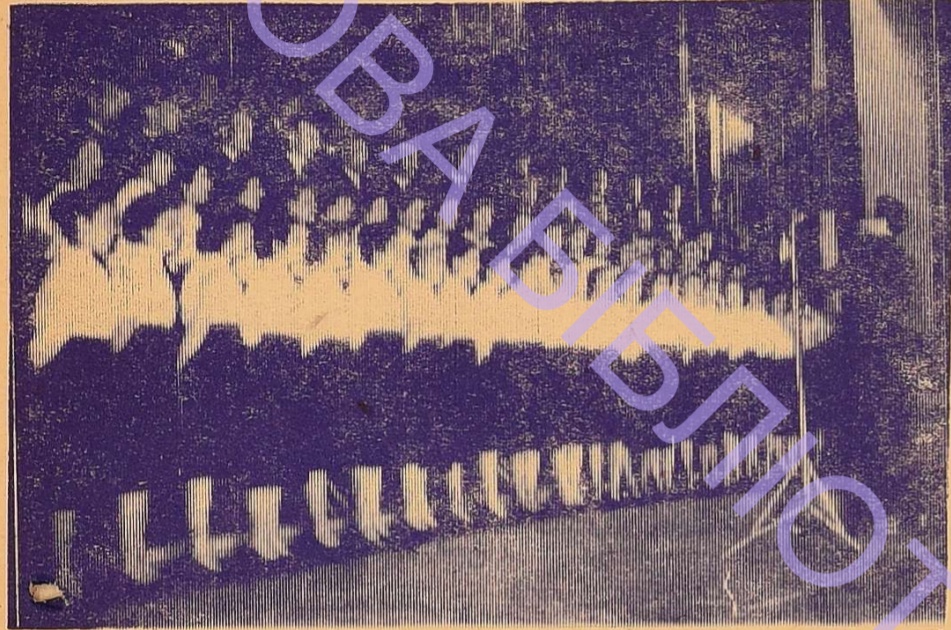
— Звичайно, й ви маєте слабкі місця, але говорю відверто: «У вас — чудова самодіяльність», — сказав декан інженерно-технічного факультету доцент А. С. Парсаданян. Про цю людину нам багато розповідали студенти. Аршо Сумбатовичу можна вірити: він любить самодіяльність, «боліє» за своїх студентів, і на нашому концерті виступаючі помічали в першому ряду його уважний погляд.

В. В. Віріу більш за все вразила масова участь викладачів в самодіяльності. Думаємо, що через рік, коли до нас прийдуть колективи КДУ з концертом, майже в кожному номері ми побачимо виконавців-викладачів, може й наших знайомих.

Позитивні відгуки приємно чути. Але не будемо забувати про «слабкі місця». А вони є, і студклубові доведеться багато попрацювати щоб ліквідувати їх. Це — попереду.

А позаду — Кишинів, теплі зустрічі, хороші друзі. Ми не забули вашу гостинність, ваше уважне ставлення до нас. Двічі в квітні ми зустрічались, і хай це буде продовженням добрих традицій. Ми неодноразово ще зустрінемося, друзі!

На цій сторінці — всі фото І. Одинцова.

ПОВЕРНУЛИСЯ ДО ОДЕСИ

Зібралися «блудні» редакційні «батьки і діти» і вирішили відновити минуле по особистих спогадах. Відкинувши з обуренням хронологічний метод, ми лише коротко повідомляємо для любителів епічних розповідей віхи нашого візиту:

- Від'їзд зі станції Одеса-Головна.
- Прибуття на станцію Одеса-Запава.
- Від'їзд зі станції Одеса-Запава.
- Урочиста зустріч у Кишиневі.
- Перший концерт.
- Другий концерт.

випадку не знаю, про що говорити раніше: про відмінне звучання хору, про запал танцюристів чи... Хор виконує пісню Островського «Весна», і, незважаючи на явно осінню погоду, настрої у слухачів піднімається. Цей весняний настрій підтримується на протязі всього концерту: українську народну мелодію «А вже весна» хором грає оркестр народних інструментів (керівник — Борисов), з запалом виконує танець рибалок, а потім український танець танцювальний колектив, і в другому відділенні, але... ми говоримо лише про перше.

Зразу ж завоював симпатію глядачів танцювальний колектив.

Фінал угорського танцю.

- Від'їзд із Кишинева.
- Прибуття на станцію Роздільна.
- Стоянка на оній станції і т. д.

У НЕДІЛЮ РАНО...

Приїхали ми 23-го вранці. Хвилююча зустріч: оркестр, квіти, посмішки. Перш за все наші друзі хотіли показати одеситам столицю Молдавії. Але, хоч гості і енергійно дивились вправо й вліво, тоді вони ще не бачили краси Кишинева. Красу побачили потім, коли гуляли по вулицях і парках міста, а було це на другий день. В неділю було не до прогулянок.

Цілий день — репетиції, колективи в порядку черги займають зал. Зал — великий, більший за наш ВАЗ, та й акустика — краща.

До речі, КДУ має свій клуб — триповерховий будинок. В нас по-

і тут зіграло свою роль не лише технічне виконання танців, але і те, що всі хлопці й дівчата танцювали «з піднесенням», вкладаючи душу в кожний рух. Дуже довго і кропітливо працював балетмейстер Ю. Тубін з танцюристами, і ось результати: український танок захопив молдавських друзів і виконавцям нічого не залишається, як танцювати «на біс». Порадували наші вокалісти В. Николаєва і Е. Шевцова.

«Яка чудова міміка!» — захоплюється наша сусідка, — очевидно, викладач, а тимчасом Емма Шевцова уже співає «на біс» комічну пісеньку «На лужайке».

На сцені — ансамбль бандуристів. Ми вже непогано знаємо цей колектив і тому прислуховуємось до думки кишинівців. Вони приємно здивовані: «Так багато ви-

Ми в Дубоссарах.

СПОРТИВНІ НОВИНИ

ВЕСНЯНІ НЕСПОДІВАНКИ

На старт! — владно, коротко і ясно пролунав голос стартера А. Я. Луполовера. Так розпочалася весняна першість нашого вузу з легкої атлетики. Позаду місяці наполегливих тренувань, а попереду старт, змагання, довгі, довгі метри бігової доріжки. Не для всіх, звичайно. Адже часто можна почути: «Ще б декілька метрів і я б його обігнав». А інший поволі «до тягає» до фініша ці «прокляті» декілька метрів.

Весняна першість показала, що нашим атлетам не страшні відстані, якщо вони не перевищують 100 метрів. За 5 років я вперше побачив такі цікаві забіги на 100 м. Те, що колись для легкоатлетів було «ахілесовою п'ятою», стало зараз самим сильним козирем нашої команди. В попередніх забігах високий результат показав Костенко (факультет іноземних мов), 11,4 сек — це вище норми другого спортивного розряду. На жаль, він не захотів виступати в фіналі. Однакові результати (11,4 сек) в фінальному забігу показали Мацаренко (фізфак) і Шаповалов (біофак). Третім був Мановицький (мехмат) з результатом 11,6 сек. У дівчат в забігах на 100 м не обійшлося без несподіванок. Т. Терзі (геофак) на останніх метрах зуміла обійти О. Поваго. Але результат обох дівчат говорить сам за себе. Т. Терзі показала 13,2 сек, а О. Поваго — 13,4 сек. Третьою була Азарова Л. (біофак) з результатом 13,6 сек.

На середніх дистанціях все йшло за «традицією». Низькі результати хлопців і високі, а іноді навіть чудові — в дівчат. Серед хлопців слід відмітити лише результат Дугаренка (біофак). Його час в бігу на 400 м — 54,0 сек можна вважати за своєрідний рекорд весняних змагань.

В забігах на 400 м серед дівчат перше місце зайняла Воропай (істфак). Її результат 1,00,4 сек зразу ж «висунув» її в збірну нашого міста.

Дуже добре розмахнувся нарешті Сергій Петліцин. Диск, посланий його рукою, приземлився за прапорцем, що відмічав рекорд на-

шого університету. Диск пролетів 39 м, 70 см. Не знаю, скільки метрів довелося політати самому Сергієві від безмежно зрадливих істориків, що довго і самовіддано кидали свого улеслення «в небо».

Наводимо найкращі результати в решті змагань:

Чоловіки

біг 200 м.
1. Костенко (фак. іноземних мов) — 24,0

2. Шаповалов (біофак) — 25,0

біг 800 м.
1. Дугаренко (біофак) — 2,17,2

2. Цветковський (істфак) — 2,17,4

Фото Г. Еліави.

Стрибки в довжину:

1. Фьодоров (хімфак) — 5,80 м.

Стрибки у висоту:

1. Юр'єв (фізфак) — 1,60 м.

Дівчата

біг 200 м.

1. Терзі (геофак) — 27,1

2. Поваго (фізфак) — 27,6

біг 400 м.

1. Воропай (істфак) — 1,00,4

2. Нечай (біофак) — 1,07,0

Стрибки в довжину:

1. Вержбицька (хімфак) — 4,65 м.

Стрибки у висоту:

1. А. Архангельська (фізфак) — 145 см.

2. Бабінкова (геофак) — 145 см.

Ядро: Бабінкова (геофак) — 11,51 м.

Диск: Драчинська (мехмат) — 36,06 м.

Змагання не закінчились. В зв'язку з хворобливим станом погоди метання диска, гранати і списа відкладено. Але вже ясно вирізняється командна перемога фізиків, які дружно показували високі результати в усіх видах змагань.

А. ЛІЩЕНКО.

Клуб Цікавих Зустрічей

ДРУГЕ ПОКЛИКАННЯ

Не всім студентам нашого університету пощастило слухати лекції професора Івана Івановича Пузанова, але ім'я його відоме не тільки біологам.

Та мало хто знає: крім того, що він завідує кафедрою зоології хребетних і написав багато наукових праць в цій галузі, професор має і другу пристрасть. Це — пристрасть до літературної справи.

З далеких років юності до сьогоднішнього дня вона — супутник Івана Івановича, де б він не був. Його власна творчість — лірична біографія довгого і цікавого життя.

Про все це стало відомо любителям художнього слова 20 квітня, коли в просторій аудиторії за ініціативою літстудії зібрались студенти і викладачі, щоб обговорити творчість Івана Івановича.

Вчений, людина високої культури, І. І. Пузанов велику частину свого життя провів у мандрах. Ось в кількох словах маршрути його подорожей: Крим, Японія, Закарпаття, Судан, Гавайські острови Китаю, Цейлон і т. ін. Багато цікавих книжок стали наслідком мандрівок професора.

Змалку полюбив Іван Іванович поезію. Багато довелося йому в житті побачити, і поетичне серце мандрівника не могло не відгукнутись на бачене. Про це найкраще свідчить збірка віршів «Таліпот», в якому надруковані вірші 1902—1956 рр. Любов'ю до людей, до рідної природи прояніті вірші «Первая любовь», «К морю», «Письмо» та ін. У віршах другого збірника дуже сильні антивоєнні мотиви.

Не менш цікава перекладацька ро-

бота І. І. Пузанова. Досконало вивчивши історію французької поезії, він зробив високохудожні переклади майже всіх творів Леконта де Ліля. Антирелігійна спрямованість таких віршів, як «Акт милосердя», «Прокляття века» та ін. приваблює перекладача.

Серед улюблених поетів професора — В. Гюго і Г. Гейне. Кращі переклади І. І. Пузанова увійшли в 13 том творів В. Гюго.

На закінчення зустрічі гість літстудії розповів про особисті зустрічі з М. Волошином та іншими відомими поетами початку ХХ сторіччя.

Так, багато цікавого пізнали під час цієї зустрічі студенти, і не можна не погодитись з доцентом А. В. Недзвідським в тому, що такі засідання літстудії є дуже корисними для її членів.

І. АНДЕРШ.

ПЕРЕМАГАЄ ДРУЖБА

Наші колективи художньої самодіяльності майже цілий рік готувались до цієї поїздки, але для спортсменів вона з'явилась приємною несподіванкою. Разом з хором, естрадним оркестром, танцювальним колективом виїхали до Кишинєва чоловіча і жіноча баскетбольні команди та волейболістки.

Гери проходили в спортзалі техніку фізкультури. Першими вийшли на майданчик жіночі волейбольні команди ОДУ і КДУ.

Ніхто не мав сумніву про результати зустрічі: адже збірна ОДУ — чемпіон міста, а троє наших дівчат входять до складу одеського «Буревісника». 2 партії наші спортсменки виграють легко. Але з 3-ї партії чи то через втомленість одеситок (на майданчику

грав лише основний склад), чи то через їх самовпевненість ініціатива переходить до господарок поля, які

змінює. Перші 2 партії виграли одеситки з однаковим рахунком 15:2 (!), а матч було програно. Прикра поразка!

Жіноча баскетбольна команда КДУ, яка обновила свій склад, була для наших тренерів «темною конячкою». Після 5 хвилин наші дівчата вели 5:0, але це був їх перший і останній успіх. Кишинівські баскетболістки домінували на полі в обох зустрічах: дала себе знати незіграність наших спортсменок.

Деякі гери чоловічої баскетбольної команди КДУ входять до складу збірної Молдавії, і, дивлячись, як на розминці високорослі кишинівці «закладали» м'ячі в корзину, глядачі не сумнівались в їх перемозі. Але почалась гра, і повели наші хлопці. Жодного разу вони не упустили переваги в рахунку і перемогли.

25 квітня ми залишили Кишинєв. Але спортивна боротьба ще не закінчилась.

У травні господарями поля стануть наші спортсмени.

Ми з нетерпінням чекаємо на вас, друзі-кишинівці!

Ю. ЛАРЮШІН.

Заступник редактора
М. В. ПАВЛЮК.

КУТОЧОК ПОЕЗІЇ

СОНЕТ

Вінок любові, ненависті меч,—
Оце, як віно, маємо узяти,
Коли ввійдемо до нової хати,
Тягар брудотні скинувши із плеч.
Та нам не раз ще стануть
всупереч
Всі недруги, щоб нами
згордувати.
Та тільки Правда — гордий
поводатор,
Не дасть блудити й вірити
у смерч.
Вінок і меч! О як вони потрібні,
Щоб не збитись з вірної путі
У хату не золочену, не срібну.
То буде хата праці і думок,
Але і там стоятиме в куті
Нержавий меч, нев'янучий вінок.

В. ЯВОРОВСЬКИЙ.

Владислав НАКАЗНИЙ.

КВІТЕНЬ—ТРАВНІО

Усмішки весняні сонце розсипає
Ранком ронять пелюстки росу.
Квітень, як товариш, травню
доручає
Всю свою завітчану красу.

А в садах на чорноморських
схилах
Білопінний розгулявся прибіг
І весна, як море, дні, неначе
хвилі,—
Темносині й світлогубі.

То вони ясні, звичайні,
то яскраві,
І хоч спокою від них не жди,
Дякую життєвим хвилям
за ласкавість
До сердець гарячих, молодих.

Природа — радості вісниця.
Нам щастя несе вона—
Ти бачиш, як човник місяця
Качає в долинах весна.
Удвох ми не любувались
Краса ця синню вливалася
Красою таких ночей,—
В озерця твоїх очей.
А днями по небу світлому
Хмаринки плывуть, як у сні.
В своєму платтячку синьому
Ти чимось близька весні.